

L'home d'abric negre amb paraigua roig s'ha ajagut a l'asfalt, enmig d'una perillosa **cruïlla**: carrer de les Barques, Poeta Querol, Pintor Sorolla, Pasqual i Genís. S'ha estirat a terra, **equidistant** dels edificis del BBVA, Banc de València, Caixa de Catalunya i Banc de Santander. Els conductors trenquen el clàxon. S'ha format una llarga cua. L'home jau cap per amunt, braços en creu, com si estiguera mort. Però no, està viu, pestanyeja. Sembla que contempla el cel. Potser, aviat arribaran els guàrdies i se l'emportaran. La gent s'ha arraïmat a les voreres dels cinc **cantons**, expectant. *Performance?* Protesta? Bogeria? Misticisme? Afany de protagonisme? Desamor? L'home mira **el cel**, com si hi esperara un senyal o una ordre. La gent mirem el cel, també, sense trobar-ne cap novetat. L'espectacle dura ja uns cinc minuts. Els conductors han trencat el clàxon. La policia no arriba. Els guardes jurats de les entitats bancàries tampoc se la juguen. Ningú no s'acosta a l'home. De sobte, comença a ploure. Ara tothom mira el cel i abandona per uns instants l'espectacle. L'home d'abric negre s'aixeca, obri el seu paraigua roig i se'n va. La sirena d'un cotxe patrulla ressona lluny.

Button

Button

«Paraigües», de TIU